

PEONY

DEBUT || OR DIE

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

2

DS.BACK

เขียน

Pori J.

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

การแข่งขันแบบทีมในแต่ละครั้งเป็นโอกาสให้ผู้เข้าแข่งขัน
หมุ่นเวียนมาเรียนรู้กันผ่านการทำการแสดง แล้วไม่รู้ไปทำไมไปทำไม
ถึงได้เกาะกลุ่มแต่กับพวกไลน์อัปอันดับสูงๆ แถมยังดูเหมือนเป็นพี่เลี้ยง
ทั้งนอกและในเวลายังไงชอบกล...เอาเถอะ ถ้ามันจะทำให้เขาได้รับ ‘แสง’
ช่วยเพิ่มโอกาสเดบิวต์ และไม่ต้องตายอย่างจับพล้น เขาก็ไม่มีปัญหา
กับเรื่องนั้นหรือ

อันที่จริงถ้าลองวิเคราะห์หัดดูแล้ว คาแร็กเตอร์ของ ‘พัคมุนแด’
ในรายการไอดอลมหาชนนั้นว่าแข็งแกร่งเกินคาด ดังนั้นถ้าไม่มีอะไร
ผิดพลาด เขาก็คิดว่าน่าจะเป็นหนึ่งในไลน์อัปเดบิวต์ละนะ แต่จะ
ประมาทไม่ได้ เพราะดูเหมือนว่าสถานการณ์ในรายการตอนนี้ กับอนาคต
ที่เขาจำได้ มันมีอะไรแตกต่างไป...

รายการ <สู่ตลาดอีกครั้ง! บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)>
ดำเนินมาสู่ช่วงสุดท้ายแล้ว จำนวนไลน์อัปที่ได้เดบิวต์จะมีกี่คน
และมีใครบ้าง อุปสรรคมากมายที่เกิดขึ้นก่อนรอบไปเฟนอล ทั้งที่เกิดขึ้น
กับคนรอบตัว และที่เกิดกับพัคมุนแดเอง สุดท้ายแล้วพัคมุนแด
จะได้เดบิวต์หรือไม่ พลิกหน้ากระดาษไปอ่านใน *Debut or Die* เล่ม 2
กันเลยค่า

PEONY

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอดอลแบบไหน
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยกันเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- PTSD (โรคเครียดหลังเผชิญเหตุการณ์ร้ายแรง)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicida (การฆ่าตัวตาย)

บทที่ 4

“เจอเรื่องลำบากแหรอ”

ฉันงใจถามอ้อมๆ หวังให้คนฟังตอบกลับตามสมควรเท่านั้น
ทว่าชาวยุจินกลับเริ่มร้องไห้ น้ำตาไหลเป็นสายน้ำอย่างน่าสงสาร
พลางจับช็อกโกแลตไปเติมคำ

จะบ้าตาย...

ไม่รู้ว่าเพราะเป็นเด็กสายศิลปะและกีฬาจึงมีอารมณ์อ่อนไหว
หรือเพราะรายการเซอร์ไวเวลมันเหนื่อยยากเกินไป ช่วงนี้ถึงได้เห็นผู้คน
น้ำตาแตกกันบ่อยเหลือเกิน

“ทุกคนทะเลาะกันครับ...อะ...ผมกลัว ไม่กล้าพูดอะไรเลย ฮี”

“...ฮีม”

ชาวยุจินท้อแท้แล้วโดยสมบูรณ์ ไม่เหลือเค้าเดิมของเจ้าตัวที่มัก
ระเบิดความสดใสเลยสักนิด

ดูที่ว่าแค่วันเดียวที่มันนั้นก็กดดันและแล้วสินะ

จะได้สมกับชื่อ <ห้องลูกหมา> หรือยัง

ถ้าเจ้าพวกนั้นถูกถ่ายทอดออกอากาศไปแบบนี้ก็เห็นแววอนาคต
ที่จะโดนจับโยงกับชื่อห้อง แต่ถึงอย่างนั้นการที่ ‘พัคมุนแด’ จะไปให้
คำแนะนำกับชาวยุจินก็เป็นเรื่องไม่เข้าท่าเพราะว่าอยู่คนละทีมกัน ขึ้น

พลั้งปากพูดอะไรไม่เข้าท่าไปแม้แต่นิดเดียวเป็นได้โดนโจมตีด้วย โพสต์ทำนองว่า ‘มีแต่ฉันหรือที่คิดว่าพคมนุແຕ່ແປລก’ และก็เป็น สถานการณ์ชั้นดีที่จะจุดให้ภาพลักษณ์บนโลกอินเทอร์เน็ตตกต่ำลง

เอาไว้ให้เขาใจเย็นลงหน่อยค่อยส่งกลับไปละกัน

ฉันพยายามเปลี่ยนเรื่องคุย

“เอาช็อกโกแลตอีกไหม”

“...”

ชายจิ้นพยักหน้าหงิกๆ ฉันเลยหยิบช็อกโกแลตบาร์อีกหนึ่งกำมือ จากในกระเป๋าส่งให้

...ดีนะที่พคมาเยอะ

โชคดีที่ยังเหลืออีกหนึ่งห่อใหญ่ ต้องไม่ให้ดูเหมือนว่าฉันเสียชีวิต ไม่งั้นที่ปอบเขามาถึงตอนนี้จะเสียเปล่า

ฉันใช้เวลาอยู่เงียบๆ กับชายจิ้นที่เคี้ยวช็อกโกแลตแก้มตุ่ย โดยมีเบ็กกราวนด์เป็นเสียงน้ำไหลที่ตั้งมาจากห้องน้ำ ผ่านไปไม่นานชายจิ้น ก็ค้อมศีรษะแล้วลุกขึ้นยืนในขณะที่สองมือยังกำช็อกโกแลต

“ขอบคุณครับ”

เขาคงใจเย็นลงหน่อยแล้วเลยคิดที่จะกลับไป ฉันรู้สึกขอบคุณ ที่เขาไม่ได้เล่าเรื่องราวจนหมดเปลือก แต่ถึงจะไม่ได้ใส่ใจก็พูดอะไร ที่เข้ากับสถานการณ์หน่อยดีกว่า

“กลับไปทั้งที่ไม่ได้เจอแรวบินจะไม่ใช่ไรหรือ”

“ครับ...ไม่เป็นไรครับ”

“โอเค”

สงสัยว่าพอหยุดร้องไห้แล้วจะตั้งสติขึ้นมาได้บ้าง ชายจิ้นดูมีชีวิตชีวาขึ้นจากก่อนหน้านี้เล็กน้อย

เมาน้ำตาลหรือเปล่านะ

แม้ฉันจะสงสัยว่าความจริงแล้วสาเหตุที่เขาร้องให้เดินเตาะไปมาเป็นเพราะน้ำตาลตกหรือเปล่า แต่เรื่องสำคัญที่สุดตอนนี้คือการส่งระเบิดกลับไป

ฉันจับตาดูชายผู้เดินก้าวเดินโซซัดโซเซไปตามทางเดินลึกลับก็ปิดประตู จากนั้นก็ถอนหายใจราวกับยกภูเขาออกจากอกสำเร็จ

ยุ่งจะตายอยู่แล้ว ยังจะเจอกับระเบิดตกอยู่ทุกที่อีก

ตอนนี้จุดสำคัญมาถึงครึ่งหลังแล้ว ต้องระวังมากยิ่งขึ้นไม่ให้โดนจับผิดในรายการ เพราะถ้าพลาดพลั้งแม้เพียงครั้งเดียว อาจไม่มีโอกาสหวนกลับมาอีกเลย

ประเด็นคือ ต่อให้ฉันระวังก็เชื่อว่าปัญหาทุกอย่างจะอยู่ภายใต้การควบคุม

เอาเป็นว่าแค่ไม่ให้ระเบิดตกก็พอ...เดินเกมเรื่อยๆ แบบนี้ได้แล้วก็ไปถึงรอบสุดท้าย

ฉันนึกทบทวนอีกครั้งแล้วทิ้งตัวลงบนเตียง จากนั้นไม่นานก็ผล็อยหลับไป เพิ่งรู้ตัวเอาตอนเช้าวันถัดมาว่าฉันนอนหลับทั้งที่ยังไม่ได้อาบน้ำเลย

ขณะที่ผู้เข้าแข่งขันกำลังทุ่มชีวิตทรมาณอยู่กับการสร้างสรรค์ผลงานแบบมเข็มในมหาสมุทร และวุ่นวายอยู่กับการเตรียมการแสดง

ข้างนอกนั้นก็กำลังออกอากาศ <สู่ตลาดอีกครั้ง! บริษัทไอดอลจำกัด (มหาชน)> ตอนที่ 8 อยู่

- ↳ โห
- ↳ ทำไมต้องเป็นหมอนั่นล่ะ
- ↳ สุดยอด ดิกๆ

L ??

ยิ่งไลน์อัปสูง ๆ อันดับที่มีผิดไค้ยิ่งโผล่มาให้เห็น ปฏิกริยาตกตะลึงของผู้ชมแบบเรียลไทม์จึงหลังไหลมาไม่ขาดสาย และเรื่องที่มีพีคแบ็กมากที่สุดคือของรางวัลชนะเลิศการแข่งขันแบบที่มรอบที่แล้ว

[นั่นก็คือ ไม่นับผล ‘การขายหุ้น’ ครับ!]

ผู้คนต่างโกรธเคืองที่มีเพียงผู้เข้าแข่งขันบางคนเท่านั้นที่สามารถหลีกเลี่ยงวิธีการลงคะแนนเสียงอันโหดร้ายเช่นนี้ไปได้ และมันยังสะท้อนให้เห็นอีกด้วยว่า พวกเขาถูกเกลียดชังมากแค่ไหน

- L คิก ๆ ทักหลังกันดังเป๊าะ
- L ฉันทันเองที่เสียเงินกับรายการพรรคนี้
- L ร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าต้องมีผู้เข้าแข่งขันที่รายการดันอยู่ในทีมชนะ ฮ่า ๆ ๆ ไม่งั้นทำไมมีแต่พวกนี้ที่รอดตัวละ

เรื่องตลกร้ายคือความโกรธพวกนี้แหละที่เป็นตัวสร้างระบบและยังพุ่งเป้าไปที่ตัวผู้เข้าแข่งขันมากกว่าทีมงานซึ่งเป็นคนคิดรางวัลเสียอีกแน่นอนว่าชเวอนกิลที่แต่เดิสมควรจะอยู่ในไลน์อัปคนตรอบและกลายเป็นผู้ไปแล้วนั้น กำลังโดนยำเาะจากมวลชนในฐานะผู้ได้รับผลประโยชน์มากที่สุดจากรางวัลนี้

แต่โทษของผู้ชมไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น เพราะความเห็นเกี่ยวกับผู้เข้าแข่งขันทีมที่ชนะและได้รับอันดับสูงขึ้นก็พลอยเลวร้ายตามไปด้วย

↳ โห ซอนอาฮยอนเบียดชายจินตกอันดับ แถมได้ตั้งที่ 2...

↳ เขาร้องให้อีกแล้วเธอ บีบน้ำตาจนเอียนละ

↳ ดิฉันเลยเผลอที่กอดคะแนนเอาไว้ได้ เด็กของเราขนาดโดนเบียดตกก็ยังยิ้มขอบคุณเลย ไอ้ติดอ่างดันดับขึ้นแล้วยังตีหน้าเศร้าอีก เหมือนชี้หน้าว่า ㅜㅜ

↳ แหะ ซอนอาฮยอนพูดยังไม่เป็นภาษาเลย แต่ได้อันดับ 2 ฮ่า ๆ ๆ ๆ พวกตั้งที่โหวตคะแนนเห็นใจให้คนพิการที่เดบิวต์ไปก็พูดขอบคุณไม่ซัดนะ ตั้งสติเถอะคะ ฮ่า ๆ

↳ คนคอมเมนต์นี้เป็นบ้าปะ;; ไม่ใช่ว่าควรรู้จักขอบเขตกันหน่อยเธอคะ

↳ คิก ๆ ๆ ยินดีต้อนรับจ้าตั้งไอ้ติดอ่าง

↳ พวกแกนี่มันเหลือเกินจริง ๆ น่ารังเกียจ

↳ เกียงไม่ได้ก็ด่าก่อนเลยแฮะ ฮ่า ๆ ยะ...ยะ...อย่าออกนะคะว่าคิดว่ายันดับ 2 นี้เหมาะสมแล้ว? ฮ่า ๆ

คำวิจารณ์หยาบคายที่ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยปรากฏมาก่อน เพราะเห็นแกมโนธรรม บัดนี้กลับโผล่มาอย่างโจ่งแจ้ง ผู้คนที่รับไม่ได้หรือพยายามห้ามปรามมีเยอะก็จริง แต่ปกติแล้วถ้าจำนวนพอ ๆ กัน คอมเมนต์โจมตีมักจะมีพลังมากกว่า

ในทางกลับกันคอมเมนต์ที่เป็นมิตรก็เกิดขึ้นกับพวกผู้เข้าแข่งขันที่อันดับตกลงเนื่องจากการโหวตหักคะแนนและรางวัลของทีมชนะเลิศ แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็ยังคงแสดงให้เห็นถึงภาพลักษณ์ที่แน่วแน่ไม่หวั่นไหว

↳ ทุกคน ขอขอบคุณที่ทำงานหนักนะ ㅜㅜ

↳ แต่ไหนแต่ไรเมื่อมีแสงก็ต้องมีเงา หวังว่าจะไม่คิดมากเกินไป

เพราะพวกซี่แพ้ที่โหวตหักคะแนนนะ~ เป็นกำลังใจให้นะคะ ^^

↳ น่าจะเสียใจเหมือนกันแท้ๆ แต่ขอใจนะที่แสดงให้เห็นท่าทีที่เข้มแข็ง

ดังนั้นพัฒนาแต่ที่ความจริงต้องอยู่อันดับสูงกว่านี้ก่อนจะมีการปรับลดคะแนนจึงหลีกเลี่ยงคอมเมนต์วิจารณ์เสียๆ หายๆ ไปได้อย่างโชคช่วย แม้สุดท้ายแล้วอันดับจะสูงขึ้นจากเดิมอยู่ดีก็ตาม

ทว่าความเปลี่ยนแปลงกลับไปอยู่กับฐานแฟนคลับแทน

แฟนคลับที่ชื่นชอบภาพลักษณ์ของพัฒนาแต่จากการแข่งขันแบบทีมรอบที่ 2 ครอบครองสัดส่วนพื้นที่กระแสน้อยใหญ่ ในขณะที่ผู้คนที่ชื่นชอบทีมของพัฒนาแต่ในรอบที่ 1 มีจำนวนลดน้อยถอยลงเพราะคอมเมนต์วิจารณ์

↳ มุนแต่ ยินดีด้วยกับอันดับ 4 นะ ขอคุณที่ทำงานอย่างหนัก +-+ (คลิปเพื่อนร่วมทีมรอบที่ 2 ร่วมแสดงความยินดี)

↳ พี่ทำอะไรอยู่เหอครับ ฮ่าๆๆๆ (ภาพสามช็อตสีหน้าพัฒนาแต่) ทำไมแมวถึงทำอย่างนี้กับลูกหมา...? (รูปแคปหน้าจอจากคลิปช่วงซาญจิน) (รูปตลกของแมวกับลูกหมา)

↳ มุนแต่ต้านทานการรบเร้าของพวกเขาได้รอบนี้ไม่ไหว จนต้องเข้าร่วมด้วยแบบภาวะจำยอม ฆ่าสุด ฮ่าๆๆๆ

↳ เห็นมุนแต่แดงแดงแจกขนมออยู่ตรงมุกกล้องด้วย +-+ อ้าก เทวดา...เทวดามุนแต่แดงแดง...(คลิปสั้น)

แฟนคลับของอีกสองผู้เข้าแข่งขันซึ่งก่อนหน้านี้ไม่เคยหืออือกับผู้เข้าแข่งขันคนอื่นสักเท่าไร กลับระริกจริตีเนียนเข้ามาร่วมวงด้วย

หมายถึงพวกแฟนคลับของชายูจินกับคิมแรบินนั่นเอง

↳ มุ่นแต๊งแต๊ง คิมแรบบิต¹ ซาโกยอง² การรวมตัวกันของ ลูกหมา กระต่าย แมว ทำให้เจตน์ตึกตักเลยว่าใหม่คะ ลองชิมสักครั้งสิ Try Try (รูปภาพ)

↳ แม้เด็ก ๆ ของพวกเรา จะดูเหมือนพวกที่เจอกันข้างนอก ก็คงไม่สนใจกัน แต่ความจริงแล้วเป็นไอ้ตัวน่ารักนุ่มนิ่ม ด้งามมากเลยละ ㄣㄣ (คลิปตัดมาจากรายการ)

↳ แอนิเมอลฮีโร่ ออกปฏิบัติภารกิจ! (แฟนอาร์ต)

มีกระทู้ที่ดึงรัของอุเข้ามารวมกลุ่มด้วย จนเต็ม SNS ไปหมด และเมื่อหน้าใหม่เพิ่งติดใจรายการจากเทปการแข่งขันแบบทีม รอบที่สอง มาเจอเข้ากับพวกที่กีดกันและเอาความโกรธไปลงกับผู้เข้าแข่งขัน บรรยายกาศก็ยิ่งดูเดือดร้อนแรงมากขึ้น

ผลจากการสุ่มไฟในห้องนอนดล³ โลกอินเทอร์เน็ตถึงกับวุ่นวายอลหม่าน และยิ่งรุนแรงขึ้นเมื่อรายการกำลังได้รับความสนใจอย่างล้นหลาม ไม่เพียงแต่คอมมิวนิตีที่เกี่ยวข้องกับโลกบันเทิง ตอนนี้อย่างไรจะคอมมิวนิตีออนไลน์ไหนก็สามารถพบเห็นโพสต์บทความเกี่ยวกับ <ไอ้ดอลมหาชน> ได้

แถมแต่ละโพสต์ก็ยิ่งเต็มไปด้วยผู้คนที่ตั้งเครียดหรือไม่ก็ทะเลาะกัน

¹ ฉายาของคิมแรบิน มาจากนามสกุล 'คิม' ของคิมแรบิน บวกกับคำว่า Rabbit (กระต่าย)

² ฉายาของชายูจิน มาจากนามสกุล 'ซา' ของชายูจิน บวกกับคำว่า 'โกยง' ที่แปลว่า แมวในภาษาเกาหลี แต่เรียกด้วยสำเนียงน่ารัก ๆ ว่า โกยอง

³ อุปกรณ์หรือระบบสำหรับทำความร้อนใต้พื้นห้อง เอกลักษณะเฉพาะของสิ่งปลูกสร้างในประเทศเกาหลี

[ผู้เข้าแข่งขันรายการเซอร์ไวเวิลด์ังในช่วงนี้]

: (รูปภาพ) ผู้เข้าแข่งขันชื่อชาวยุจิน เดียวนี้ผู้หญิงเขาชอบพวกผู้ชาย
นั่งตริ๊งแบบนี้หรือ จี...โลกถึงกาลอวสานแล้ว

└ ตา...วาวเหมือนแมวป่า...เป็นหน้าตา...อัปไซค์ครับ...

└ ลุงสะเหล่จั่งค๊ะ คิก ๆ

└ ทำไมละครับ เป็นคนหนุ่มที่หล่อต๊อดอก ^^ ลูกสาวผมชอบครับ

└ ช่วงนี้รายการนี้ดังมากในหมู่พวกเด็ก ๆ ลินะคะ~ เห็นว่ามีเด็กที่ร้องเพลงเก่งมากด้วย ไว้ไปถึงรอบชิงชนะเลิศเมื่อไหร่จะโหวตให้สักโหวตค๊ะ~

└ พูดถึงพัคมุนแดลินะครับ ฮ่า ๆ ถึงจะดูไร้สัมมาคารวะไปหน่อย...แต่เดิมนักร้องก็ควรร้องเพลงเก่งอยู่แล้วใช้ไหมละครับ ฮ่า ๆ

└ ตั้งสติหน่อยเถอะค๊ะ แก่แล้วยังจะตาไร้แววแบบนี้อีก ชาวยุจินเขาฉลาดมากนะค๊ะ พ่อหนุ่มคนที่เคยยิงธนูมาก่อนนั้นก็ใช้ได้ เป็นกำลังใจให้ทั้งสองคนค๊ะ

└ ป้านั้นแหละครับตั้งสติหน่อย ดิงไอ้พวกเต็นกินรำกินแล้วพูดอย่างนี้มันหมายความว่าไงครับ

เมื่อคอมเมนต์กลายเป็นแบบนี้ก็จะมีคนแคปหน้า SNS แล้วเอาไปโพสต์เป็นประเด็นทะเลาะต่อวันเวียนวันหลายสิกรอบ

[ปฏิกริยาในคอมมิวนิตีคนแก่ของไอดอลมหาชน]

: (รูปแคปหน้าจอ) คิก ๆ ๆ ความสอดประสานอันบ๊าบอะระหว่างมนุษย์ลุงที่โดนทัวร์ลงกับตาแก่หัวโบราณขี้ไวยวาย

↳ ฮ่าๆๆๆ ชาวยุจินนี่ซูเปอร์สตาร์แฮะ พวกเพื่อนร่วมรุ่นฉัน เซฟรูปลูกแมวยักษ์ชาวยุจินสูง 180 กันไว้หมดเลย~

↳ ไร้สาระซะมดที่ซอนอาฮยอนได้อันดับ 2 ทั้งที่ตรงนี้ไม่มีใคร พุดถึงเขาเลยด้วยซ้ำ ให้ตาย...

↳ โปสต์นี้ก็ไม่ใช่ตัวแทนชาวเน็ตสักหน่อย ทำไม่ตีความ ไปถึงนั้นได้เอ่ย;;

↳ คิกๆ แค่วิจารณ์ซอนอาฮยอน พวกตั้งก็รูมประณาม ว่าเป็นคนชั่วช้าสามัญแล้ว แต่ไม่ได้เลยมั้ง อืมๆ

↳ อย่างพวกหล่อน เขาไม่ได้เรียกว่าวิจารณ์ เขาเรียกว่า ด่าเสียๆ หายๆ ซอนอาฮยอนผิดอะไรละ

↳ ดูนี่ดี เดือดอีกละ คิกๆๆๆ

และเวลานี้ก็ดันเป็นช่วงที่พวกผู้เข้าแข่งขันสามารถเข้าถึงความเห็น บนอินเทอร์เนตที่อลหม่านปั่นป่วนได้แบบเรียลไทม์พอดี

พูดตามตรง ความรู้สึกแรกของฉันเป็นแบบนี้

รอดแล้วเรา

ฉันเลี่ยงการโดนวิจารณ์ครั้งใหญ่ไปได้อย่างโชคช่วย ทั้งยังเป็น แบบพอเหมาะพอดีเพราะไม่ได้สรรเสริญกันจนเกินงามถึงขนาดที่จะโดน กระแสตีกลับ แถมยังถูกจัดเป็นก๊วนเดียวกับพวกผู้เข้าแข่งขันไลน์อัป อันดับสูงที่เคยครุ่นคิดอยู่ว่าจะย้ายไปดีไหม

แม้จะโล่งใจแต่ก็ไม่ได้รู้สึกพอใจเท่าไร

ฉันใช้นิ้วโป้งจิ้มหน้าจอด้านข้างจนปรากฏแถบเลื่อน และพอ เลื่อนมัน สารพัดคอมเมนต์ด่าก็ไหลขึ้นไปข้างบน

รู้สึก...ขมขื่นยังไม่รู้

นอกจากชเวอนกิลที่โดนตำเพราะพูดไม่รู้จักรักคิด ในหมู่ผู้เข้าแข่งขันที่เหลือก็ไม่มีใครที่เผยธาตุแท้เลวร้ายแบบนั้นออกมา ทุกคนล้วนเป็นพวกเด็กที่ตั้งใจ แต่พวกเขาจำเป็นต้องโดนทำร้ายขนาดนี้เสียหรือ

ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับฉัน และในความเป็นจริงหากมีใครที่อันดับตกลงก็กลับเป็นฉันเสียอีกที่จะได้กำไร นั่นต่างหากจึงเป็นประโยชน์ต่อการเอาชีวิตรอด แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังไม่สบอารมณ์อยู่ดี
แล้วทำไมจะต้องมาเป็นช่วงนี้ด้วย...

“จะแจกอุปกรณ์สำหรับค้นคว้าข้อมูลให้นะคะ~”

เนื่องจากครั้งนี้เป็นงานสร้างสรรค์ด้วยตัวเอง พวกเขาจึงคืนโทรศัพท์ให้ชั่วคราวเพื่อให้ผู้เข้าแข่งขันสามารถค้นคว้าข้อมูลคอนเซปต์ได้อย่างเฉพาะเจาะจง ทั้งที่ปกติแล้วการจับโทรศัพท์ระหว่างการถ่ายทำเป็นเรื่องต้องห้าม ต้องขอบคุณกฎนี้ที่ช่วยกันผู้เข้าแข่งขันออกห่างจากคอมเมนต์โลกภายนอก แต่แล้วในการแข่งขันครั้งนี้ก็ได้มีการแหกกฎนั้น

ที่สำคัญ เพราะรายการไปได้สวยอย่างมาก ทำให้แค่เชื่อมต้อินเทอร์เน็ตก็ยากจะเลี่ยงข้อความที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงอยู่ในสภาพไล่ดูคอมเมนต์ที่เกี่ยวกับตัวเองอย่างกับว่าไม่มีเรื่องอื่นให้ไปทำ

“...”

ห้องนอนหอพักเงียบสงบเพราะสมาชิกต่างคนต่างดูสมาร์ตโฟนของตัวเองกันโดยไม่พูดไม่จา คาดว่าที่ห้องอื่นก็คงจะคล้ายกัน ยิ่งไปกว่านั้น ทีมนี้ดันมีผู้เข้าแข่งขันที่ตกเป็นเป้าของชาวเน็ตในตอนนี้อยู่ด้วย

ซอนอาฮยอน

ไม่ใช่ว่าเขาร้องให้อยู่นะ

นั่นควรตรวจสอบดูสภาพของซอนอาฮยอนที่อยู่ชั้นล่างของเตียงสองชั้น แต่ยังไม่ได้อุบัติเหตุก็เหวี่ยงตกไปแล้วเรียบร้อยเพราะสังหรณ์ใจไม่ดี

เรื่องนี้จะทำให้เขาสติแตกแล้วคุณสมบัติพิเศษกลับไปเป็น 'ยังไม่ใช้งาน' หรือเปล่า...

ถ้าคุณสมบัติพิเศษ 'ใจสู้' ของซอนอาฮยอนกลับไปสู่สถานะยังไม่ใช้งาน สถานะผิดปกติ 'ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง' ก็จะกลับมามีผลเหมือนเดิมด้วย

หากเป็นเช่นนั้น ซอนอาฮยอนที่เจอบทลงโทษบ้ำบอ...ลดค่าความสามารถทั้งหมดลงอย่างละสองขั้น...สุดท้ายแล้วจะยังทำการแสดงออกมาได้ดีไหม

ลองเป็นแบบนี้ ถ้าการแสดงออกมามีผลและการตัดต่อของทีมพังและก็ไม่น่าแปลกใจเลย

ฉันถอนหายใจเบาๆ

...ก็ว่าอยู่ว่าทำไมรอบนี้โชคดีเรื่องสมาชิกทีมจึง

การแข่งขันแบบทีมไม่เคยทำให้ฉันได้สบายใจเลยสักวัน

คงต้องตรวจสอบหน้าต่างสถานะก่อนสินะ

“ซอนอาฮยอน”

ฉันชะงักหน้ามานอกเตียงและก้มลงมองด้านล่าง ซอนอาฮยอนที่ไม่รู้ว่ามานั่งอยู่ขอบเตียงตั้งแต่เมื่อไหร่เงยหน้าขึ้น

“อะ อืม!”

“...?”

ทำไมดูปกติดีจัง

ฉันรู้สึกเขินนิดหน่อย

ด้วยนิสัยของซอนอาฮยอน ฉันก็นึกว่าเขาจะเข้ามานั่งร้องไห้ฟูมฟายเสียอีก ทว่าบนใบหน้ากลับสงบเยือกเย็นกว่าที่คิด

ต้องบอกว่ายังไงดี ดูเหมือนมีแรงฮึดเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำ

แถมเขายังไม่ได้ถือโทรศัพท์ไว้ในมือ

ซอนอาฮยอนที่เห็นฉันเรียกแล้วไม่พูดอะไร เริ่มใจฟ่อและมีสีหน้าเปลี่ยนไปพลางตามกลับ

“หะ...ทำไมเธอ...”

“เปล่า อืม...”

ไม่จำเป็นต้องไปสะกิดให้เกิดแผลหรือ ฉันกลืนคำที่ตัวเองตั้งใจจะพูดและหยิบช็อกโกแลตบาร์ออกมาแทน เป็นวิธีรับมือที่เรียนรู้มาจากเหตุการณ์ของชายจีน

“กินไหม”

“อะ...อืม! ขอบใจ...”

ซอนอาฮยอนกอบสองมือรับช็อกโกแลตประหนึ่งรับของล้ำค่า ก่อนจะเก็บมันเข้ากระเป๋าตัวเองอย่างดี

“...?”

“ไม่กินหรือ”

เหมือนรู้ว่าฉันสงสัยอะไร เขาก็อ้อมแอ้มตอบ

“จะ...ฉันกำลังควบคุมน้ำหนักนะ...อะ...ถ้าร่างกายหนักขึ้น การเดินจะแปลกไป จะ...จะกินมื่อตึกจนเคยตัวไม่ได้”

“งั้นหรือ”

เด็กที่เรียนเอกนาฏศิลป์นี้ต่างจากเด็กทั่วไปเลยสินะ พอเข้าใจแล้วฉันก็เลิกสนใจ ทว่าก็นึกขึ้นได้ว่ามีบางอย่างไม่สมเหตุสมผล

“ตอนที่ประเมินอันดับ นายให้ช็อกโกแลตฉันหลังเที่ยงคืนไปแล้ว ไม่ใช่หรือ”

“มะ...มุนแดนะไม่เป็นไรหรอก! ตะ...ตอนนั้นนายพอมกินไป...”

“...”

มีเรื่องพรรคนี้อยู่ด้วยเธอ

ฉันซักจะเริ่มมั่ง แล้วยก็ได้ยินเสียงหัวเราะจากเตียงข้างๆ

“ถูกเฟง ตอนนั้นพัคมุนแดพอมมากเลย ฉันยังนึกว่าเขาควบคุมตัวเองอย่างหนักซะอีก”

“แต่กลายเป็นว่าร่างกายเขาเป็นอย่างนั้นเองเฉย? เวลาเห็นนายกินนี่ โห...เทียบกับที่นายกินลงไปแล้วถือว่าไม่อ้วนขึ้นเลยละ ถ้าเป็นฉันละก็เป็นหมูไปนานแล้ว”

เซจินใหญ่กับโกลด์หนึ่งผลัดกันเสริมประโยค

ให้ตาย ตั้งใจกินเยอะเพื่อจะได้ชดเชยพลังงานที่เสียไป แต่กลับโดนเข้าใจผิดแบบนี้อยู่/ทรอกเธอเนี่ย

แม้จะไม่ค่อยชอบใจ แต่เพราะคำพูดพวกนี้บรรยาภาคในห้องจึงดูผ่อนคลายขึ้น ซอนอาฮยอนยิ้มหัวเราะอยู่ที่เตียงล่าง แต่พอสบตากับฉันที่ทำหน้าตึง เขาก็สะดุ้งเฮือกจนสลักน้ำลายตัวเอง

“...”

เป็น...คนประหลาดจริง ๆ

ฉันโยนขวดน้ำเปล่าตรงหัวเตียงไปให้โดยไม่พูดอะไร ซอนอาฮยอนมือไม้พันกันกว่าจะรับขวดน้ำไปได้

และพิมพ์เสียงค่อย

“นะ...ฉันอยากทำให้ดี...ดีขึ้นในครั้งนี่”

“...นั่นสินะ”

ฟังจากคำพูด ยังไงเขาก็น่าจะอ่านความเห็นในอินเทอร์เน็ตแล้ว แต่คงตั้งใจจะรักษาความเยือกเย็นเอาไว้เลยไม่อ่านอย่างละเอียด ฉันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนเกริ่นขึ้น

“...เข้าอินเทอร์เน็ตเพื่อหาแต่ข้อมูลเถอะ ไม่ต้องไปนั่งส่องอย่างอื่นแล้ว จะคิดมากเอาเปล่าๆ”

“อา...”

ซอนอาฮยอนอุทาน ทำสีหน้าแบบที่ยากจะเข้าใจ และจู่ๆ ก็ฮึดตอบกลับ

“ฉะ...ฉันรู้อยู่แล้วละ มะ...ไม่เป็นไร ตะ...เตรียมใจไว้แล้ว”

“หืม?”

พูดเรื่องอะไรของเขาอีก

ซอนอาฮยอนพิมพ์คำด้วยสีหน้าเขินอาย

“ฉะ...ฉันดูคอมเมนต์พวกนั้นหมดแล้วก่อนที่จะมาอัปรายการนะพะ...พอค้นหาเรื่อย ๆ ก็เจอเรื่อย ๆ...”

“...”

เพราะงั้นตอนที่เจอกันก่อนถ่ายรายการถึงได้มีสภาพเหมือนผีตายซากแบบนั้นสินะ

แต่คอมเมนต์ตอนนั้นก็ไม่ได้เลวร้ายเท่าตอนนี้หรอก จะว่าไปแล้วคอมเมนต์ทำนองนี้มักอยู่ลึกลงไปใต้หน้าในโลกอินเทอร์เน็ต บางทีซอนอาฮยอนอาจไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องการท่องโลกออนไลน์นัก เลยไม่รู้จักขอบเขตและหลุดเข้าไปอ่านอะไรต่อมิอะไรมาหมด

เขาค้นหามันถึงไหนกันแน่เนี่ย

ตามความรู้สึกฉัน เขาคงสำรวจจันคอมมิวนิสต์อุบาทว์ที่วันๆ โปสต์แต่บทความด่าโอดดอลแน่ๆ

ซอนอาฮยอนชี้แจงต่อละเอียดยิบคล้ายกับจะแก้ตัว

“นะ...นี่ก็ไว้แล้วละว่าสักวันต้องเป็นอย่างนั้น ตะ...เตรียมใจไว้แล้วด้วย มะ...ไม่เป็นไร ตะ...แกมก็ชินแล้วเหมือนกัน”

“อย่างนั้นหรือ”

“อะ...อืม!”

ซอนอาฮยอนพยักหน้าหงึกๆ ฉันรู้สึกยุ่งยากใจ

ที่บอกว่าชินแล้ว น่าจะหมายถึงเรื่องที่โดนด่าเพราะอาการพูดติดอ่าง

ฉันคิดมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วว่าหมอนี่ต้องเคยลี้มรชของนรก
จากเด็กรุ่นเดียวกัน เพราะวัยรุ่นสมัยนี้น่ากลัวเกินไป

ฉันตะตะปากในใจ

“มันอยู่ไม่นานหรอก ไม้ต้องเป็นท่ง ถ้าเราแสดงดี เตี้ยวมัน
ก็หายไปเอง”

“อะ...งั้นหรอ”

“อืม ก็เป็นรายการเซอร์ไวเวิลนี่นา”

ที่สมควรโดนตำราจริง ๆ คือพวกนักเลงศิษย์บอร์ดทุกตัวต่างหาก
เพราะโลกความเป็นจริงมันเฮงชวย พวกนั้นถึงสนุกกับการกัดใครก็ตาม
ที่กัดได้บนโลกอินเทอร์เน็ต อีกทั้งพอมันดั่งเป็นประเด็นก็จะยกโขยงกัน
ไปตอมตรงนั้น

ฉันยกไหล่

“ตั้งแต่พุงนี้ไป ฉันอาจจะเป็นคนโดนด่าก็ได้”

“หืม? มะ...ไม่หรอ?...! นะ...นายไม่ได้ทำผิดอะไรเลยด้วย...”

“นายก็ไม่ได้ทำผิดอะไรเลยเหมือนกัน”

“...”

ซอนอาฮยอนอึ้งจนพูดไม่ออก เซจินใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าฉันก็ช่วย
ขยายความ

“ที่นายอยากจะบอกอาฮยอนก็คือ ‘อย่าคิดว่าการโดนด่าเป็นเรื่อง
ที่แน่นอน’ แบบนี้ใช้ไหม แหม~ มุนแดหล่อไปปะเนี่ย ถ้าฉันเป็นผู้ชม
คงซื้อหุ้นให้ละ”

“อืม ต้องซื้อแน่”

“โห เตี้ยwmนี้รับมุกด้วยแฮะ”

เซจินใหญ่หัวเราะกลิ้งไปกับเตียง โกลด์หนึ่งที่ใช้เตียงชั้นล่าง
แม้จะแตกตื่น แต่ก็ยังพูดให้กำลังใจเพื่อนร่วมทีม

“พอแล้ว! ไอ้บ้า เติงจะถล่มอยู่แล้ว! ...ใช่เลย พวกเราแค
มาพยายามกันเถอะ ทำการแสดงครั้งนี้ให้ดีให้ได้!”

“มาทำอย่างนั้นกันเถอะครับ!”

ความมุ่งมั่นไม่ลดละในการจะฟันฝ่าทุกสถานการณ์ปรับเปลี่ยน
อารมณ์ให้สดใสขึ้น บรรยากาศแห่งมิตรภาพและกำลังใจดีๆ ก่อตัวขึ้น
ในห้องนอน

จากนั้นคิมแรบินที่เงียบมาตลอดก็พิมพ์

“ครับ และเพื่อสิ่งนั้นผมเลยหาข้อมูลตัวอย่างแพตเทิร์นเสื้อผ้า
กับอุปกรณ์ประกอบฉาก และทำสรุปเอาไว้แล้ว ขออภัยเขตกลุ่มเลย
จะเป็นไรไหมครับ...”

“...อ่า”

“ไอ้”

ต้องให้ได้อย่างนี้สิ นี่แหละวัตถุประสงค์ของการใช้โทรศัพท์
เขาคงหาข้อมูลไว้นานแล้วแต่ไม่กล้าคุยเนื่องด้วยบรรยากาศ

อย่างว่าละนะ สำหรับคิมแรบินที่เจอสารพัดคำตำมาตั้งแต่การ
แข่งขันแบบที่มารอบที่ 1 กระแสในโลกออนไลน์ตอนนี้คงเรียกได้ว่า
แม่พระมาโปรด จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อการค้นคว้าสักนิด

“...อะแฮ่ม เฮฮาสิ”

“ครับ อับโหลดแล้วนะครับ”

สมาร์ตโฟนแต่ละเครื่องสั่นครืดในจังหวะเดียวกับที่เสียงกระแอม
ของโกลด์หนึ่งดังลั่นห้อง ฉันทตรวจสอบข้อมูลที่คิมแรบินอับโหลด

[เบส_แพตเทิร์นชุด_สรุปลิสต์_สี_วัสดุ_ลาย.xlsx]

[ไม่มีเบส_สรุปลิสต์รายละเอียด_แพตเทิร์นอุปกรณ์.xlsx]

พอคลิกเข้าไป ทุกอย่างก็ถูกจัดเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ นับว่ามีมือ
ไม่ธรรมดา ไม่แน่วที่ทีมงานเองก็อาจคาดไม่ถึงถึงมาตรฐานระดับนี้ด้วยซ้ำ

มีทักษะไม่เบา

ทุกคนเองก็คงจะคิดคล้ายกันจึงอุทานและชื่นชมไม่หยุดปาก
เซจินใหญ่ถึงขั้นผิวปาก

“...ขอบคุณครับ”

หลังจากคิมแรบินกล่าวขอบคุณอย่างเหนียมอาย สมาชิกในทีม
ก็ปรึกษากันเรื่องเสื้อผ้ากับอุปกรณ์บนเวทีต่อยืนตีสาม ด้วยตั้งใจจะทำการ
แสดงออกมาให้ดีให้ได้ ราวกับว่าทุกคนกำลังใช้คุณสมบัติพิเศษ
‘เดี่ยวตายก็ได้นอน’ ในการขับเคลื่อนตัวเอง

ฉันทำแบบนี้ได้เพราะหน้าต่างสถานะ แต่เจ้าพวกนี้นะยอดเยี่ยม
ขนานแท้

หลังวุ่นวายอยู่กับการใช้แรงงานและฝึกซ้อมตั้งแต่เช้าถึงมืดเป็นเวลา
สองวัน การประเมิณกลางช่วงก็เวียนมาถึง

ในครั้งนั้นแม้กระทั่งผู้กำกับเวที ผู้กำกับเสียง และทีมคอสดูม
ก็ยังมาประเมิณร่วมกันกับพวกเทรนเนอร์

จากที่ลองประเมิณเองอย่างเป็นทางการที่สุด ฉันว่าทิศทางปัจจุบัน
ของทีมนี้ค่อนข้างใช้ได้เลย ทว่าถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ได้คาดหวังอะไร
เพราะจวบจนตอนนี้ก็ไม่เคยได้รับฟีดแบ็กดี ๆ จากการประเมิณกลางช่วง
อยู่แล้ว

แต่ผลลัพธ์...กลับออกมาดีอย่างที่มันควรเป็น

“ฉันชอบมากเลยนะ”

“เอาแบบนี้แหละ!”

ฟีดแบ็กเริ่มต้นจากสองประโยคนี้ก่อน จนเมื่อเห็นเหล่าเทรนเนอร์
ฉีกยิ้มหน้าบาน และคณะกรรมการรับเชิญอุทานอย่างประทับใจ สมาชิก
ในทีมจึงค่อย ๆ ตระหนักถึงความเป็นจริง

เริ่มจากนักออกแบบท่าเต้น

“ใครเป็นคนออกแบบท่าเต้น...ออกแบบด้วยกันนั้นหรือ ไม่ก็ต้องมีคนนำคิดทำไม่ใช่หรือ...ว้าว นี่พวกนายนัดกันพูดใช่ไหม ออกแบบด้วยกันหมดเลยจริง ๆ นะ?...ก็ได้ เต๋ยวตอนออกอากาศคงรู้เองว่าเป็นใคร ยังไงก็เถอะ ทำได้ดีจนไม่มีอะไรให้พูดแล้ว”

ถัดไปเป็นทรนเนอร์การร้อง มิวดี

“อย่างแรกเลยคือฉันปลื้มมากที่เสียงทุกคนไม่สิ้นแม้จะเคลื่อนไหวกันขนาดนั้น! ตรงจุดที่เปลี่ยนแนวการร้องให้ต่างจากต้นฉบับเพื่อให้เข้ากับส่วนที่ตีความใหม่นั้นก็มีเสน่ห์มาก ทำตามนี้ไปจนจบเพลงกันเถอะ!”

มิหนำซ้ำแม้แต่ของรินเองก็ยิ่งชื่นชมแบบเปิดเผยอย่างหาได้ยาก

“รู้ได้เลยค่ะว่าเป็นการแสดงที่ทุ่มเทความคิดและการฝึกซ้อมอย่างมาก แต่จุดที่น่ายกย่องที่สุดคือการที่ไม่รู้สึกเลยว่าเป็นมือสมัครเล่นถึงจะเป็นแค่ประหมัดกลางช่วง แต่การแสดงก็อยู่ในขั้นสมบูรณ์แล้วสินะคะ อยากดูการแสดงจริงบนเวทีเร็ว ๆ จังเลยค่ะ”

จนถึงตรงนี้สมาชิกทีมได้กลายร่างเป็นหุ่นยนต์ที่เอาแต่พูดคำว่า “ขอบคุณครับ” อย่างต่อเนื่อง

คำชมเชยชนิดที่หากใครจะน้ำตาลไหลเพราะซาบซึ้งใจก็ไม่แปลกนั้นดำเนินต่อเนื่องอย่างไม่ขาดสาย แม้กระทั่งพวกผู้กำกับและทีมคออสตูมก็ไม่ประหยัดคำเยินยอ

“พอดูตราฟต์ที่ส่งให้อันนี้แล้ว พวกผมรู้สึกได้เลยครับว่าใส่ใจในรายละเอียดมาก ดูจากสิ่งที่เตรียมมาตอนนี้คิดว่าเข้ากับการแสดงได้เป็นอย่างดีเลยครับ”

“เป็นที่ที่เรียบเรียงเพลงได้ดีมากนะครับ และมีคนที่ผมคุ้นหน้าคุ้นตารวมกันอยู่เยอะด้วย สิ่งที่ยากจะสื่อในเพลงก็ตรงประเด็นและชัดเจน พวกเราจะได้เลือกซาวนด์ได้อย่างสนุกสนานโดยไม่ต้องไปเสียเวลา

กับเรื่องหุยมหิม ทำให้พลอยทำงานสนุกไปด้วย ยิ่งได้มาดูวันนี้แล้ว การแสดงก็เท่มากอย่างที่พวกผมตั้งตารอเลยครับ”

“คาดว่าชุดของทีมนี้สามารถผลิตได้อย่างรวดเร็วด้วยค่ะ เพราะมีคอนเซ็ปต์ชัดเจน ไม่ค่อยมีส่วนคลุมเครือ อยากเห็นทุกคนแสดงบนเวทีพร้อมใส่ชุดที่พวกเราเย็บแล้วค่ะ~”

หลังคำชมเป็นกระแอมไล่เรียงไปจนจบ สมาชิกทีมกลับดูเหมือนทำตัวไม่ค่อยถูก พวกเขาเอาแต่ผงกหัวพร้อมสีหน้าที่มึนทึบราวกับไม่ค่อยเชื่อว่าเป็นความจริง มีหน้าซำเซจินใหญ่ก็ยังพูดปิดท้ายแบบผิดๆ ถูกๆ

“ทีม...ไม่สิ เอ่อ...ขอบคุณครับ พวกเราจะพยายามให้มากยิ่งขึ้นครับ!”

“อย่าพยายามเกินจนเสียสุขภาพล่ะ!”

หลังจากได้รับเสียงปรบมือจากคณะกรรมการและทีมงาน ทุกคนก็กลับเข้าประจำที่นั่น

คนในทีมที่สติหลุดลอยไปเรียบร้อยแล้วนั้น นั่งดูการแสดงของทีมที่เหลือพลางอกริเอ้กขึ้นตามคนส่วนใหญ่ ไม่ต่างอะไรจากผู้ชมในห้องส่ง

แม้แต่ตัวฉันเองก็ยังมึนงง

ไปได้สวยแบบนี้เชียวหรือ

เพราะแม้แต่ตั้งหน้าตั้งตาจะทำมันให้เสร็จจนไม่ได้หลับได้นอนดี ๆ มาตลอดหลายวัน จึงไม่รู้เลยว่ามันออกมาดีหรือไม่ คิดแค่ว่าต้องทำให้เต็มที่ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ “พอใช้ได้” เป็นอย่างน้อย

...แต่ยังไงก็รู้สึกดีจังแฮะ

ถึงขั้นรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จแล้วหนอยๆ เลยก็ว่าได้ ฉันตีมต่ากับความสำเร้จนั้นไปสักพักในระหว่างรับชมการแสดงของผู้เข้าแข่งขันทีมอื่น

การประเมีนช่วงกลางเสร็จสิ้นเกือบเที่ยงคืน

“รู้สึกดีมากเลย”

“ฉันด้วย”

“ผมด้วยครับ”

สมาชิกทีมพำเพื่ออยู่บนเตียงใครเตียงมัน หลังทุกอย่างเสร็จสิ้นทุกคนถึงเพิ่งจะตระหนักได้ว่าเป็นความจริง ความสุขส่งผ่านมาน้ำในเสียงอย่างที่ไม่เคยมีก่อน

“พวกเราต้องทำได้ดีมากแน่นอนเลยละ”

“ชะ...ใช่”

การยกย่องกันเองนี้วนเวียนอยู่สองสามรอบ

วันนี้จะได้นอนหลับพักผ่อนดี ๆ แล้วใช่ไหม

นานมากแล้วที่ฉันไม่ได้หลับมากกว่าสี่ชั่วโมง

ฉันรีบหลับตาลง แต่จังหวะนั้นก็ดันมีประเด็นใหม่ขึ้นมา

“อ๊ะ ยังไม่ได้เลือกสีแขนเสื้อเลย”

“โอ้ จริงด้วย”

ช่างเป็นพวกที่ทันทายาด ฉันได้แต่ต้องฝืนลืมตา เหวอเอ๊ย

“ฉันมีที่ดู ๆ ไว้บ้างแล้ว แป็บนึงนะ”

ได้ยินเสียงเซจินใหญ่กดสมาร์ทโฟนดิ่ง ๆ เบา ๆ

“ฉันเห็นมาจากที่...”

ทว่าคำต่อไปไม่ได้ถูกเอ่ยต่อ เซจินใหญ่ชะงักทั้งที่ในมือยังถือสมาร์ทโฟน

“อะไร”

“นายเป็นอะไรไป”

เซจินใหญ่ตัวแข็งหน้าซีดเผือด เอาแต่จ้องไปที่หน้าจอ

แสงบนหน้าจอสมาร์ทโฟนส่องสว่างในห้องนอนมืดมิด แม้จะอยู่

ไกลออกมาก็ยังรู้ได้จากสีของมันว่าเปิดอะไรอยู่

พวกบอร์คขาวลือนี้

นั่นคือบอร์คดั่งที่เชื่อมกับเว็บท่า ขึ้นชื่อเรื่องความเป็นแหล่งรวมของข้อมูลสร้างความแตกแยก ชาวลือเสียหายกับบทความชวนโต้เถียง

ฉันไม่ถามอะไรเซจินใหญ่และเข้าบอร์คนั้นด้วยสมาร์ตโฟนของตัวเอง จากนั้นก็เห็นบทความที่ยังคงติดอันดับแม้จะโพสต์ไว้ตั้งแต่เมื่อสามสิบนาทีก่อน

[อันดับ 3 เปิดโปงการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนของเซจินใหญ่]

ไอดอลมหาชน! (425)

กับระเบิดอันใหญ่และน่ากลัว

เซ็Xเอ็ย

นี่ก็แล้วเชื่อว่าทำไมวันนี้ดวงดีจัง

สำหรับวงการไอดอล ชาวความรุนแรงในโรงเรียนไม่อาจหาข้อโต้แย้งอย่างแท้จริง ข้อมูลสถิติของเหตุการณ์ที่เคยถูกแฉเป็นเครื่องพิสูจน์อย่างดีว่าเคยมีกรณีแบบนี้มาไม่รู้ตั้งเท่าไร โดยเฉพาะเมื่อมีกรณีกลั่นแกล้งหรือทำร้ายร่างกายเข้ามาเกี่ยว ฉันยังไม่เคยเห็นทางออกอื่นใดนอกจากลาออกจากวงการแล้วไปเกณฑ์ทหาร

แต่ตอนนั้นมันดันเกิดขึ้นกับผู้เข้าแข่งขันทีมเดียวกับฉัน?

...ตรวจสอบก่อนดีกว่า

ฉันเริ่มจากคลิกที่บทความ ระหว่างนั้นก็คอมเมนต์เพิ่มขึ้นไปอีก

[อันดับ 3 เปิดโปงการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนของเซจินใหญ่]

ไอตอลมหาชน! (491)]

: ผมคงจะออกแตกตายถ้าไม่ได้เขียนบทความนี้

ผู้เข้าแข่งขันอีเซจิน <สู่ตลาดอีกครั้ง! บริษัทไอตอล จำกัด (มหาชน)> ที่ใช้ชื่อเล่นว่าเซจินใหญ่ นะ ระหว่างเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลาย ซ็องซล เขากลับแก๊งคนอื่นครับ

แต่พอเห็นพวกบทความที่อัปบนเน็ตว่าเขาเคยลงสมัครประธานนักเรียนมัธยมปลาย โดยเล่าเหมือนกับว่าเป็นเรื่องราวอันดงาม ผมก็รู้สึกว่ามันยุติธรรมจนร้องไห้จนไม่หลับ

อีเซจินสูบบุหรี่ตั้งแต่มัธยมต้น และเข้ากลุ่มกับพวกเด็กดี ทั้งที่ก็กลับแก๊งผมไปด้วยครับ

...

บทความยาวเป็นพีเดียยันประวัติการใช้ความรุนแรงในโรงเรียนของเซจินใหญ่อย่างแยะยล มีกระทั่งตัวอย่างเหตุการณ์โดยละเอียด บรรยายเรื่องที่ตนถูกรังแกตอนอยู่ด้วยกันสองคนออกมาเป็นฉาก ๆ ขนาดที่ว่าสามารถโน้มหน้าฉันที่อ่านแค่คร่าว ๆ ได้

นี่ไม่ใช่แค่ข่าวลือที่กุขึ้นเล่น ๆ ให้คนมารุมด่าแล้ว

ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ก็เป็นบทความที่ผ่านการวางแผนมาก่อนที่จะเขียน ไหนจะการเนบรูปด้านล่างบทความ

อัลบั้มรูปเรียนจบมัธยมปลายของคนเขียนบทความ และรูปเซจินใหญ่ที่คิบบุหรี่ในมือ

มีการเขียนข้อความเสริมไว้ได้รูปแบบนี้

[ผมยังมีรูปอื่นอีกเยอะครับ ส่วนแก...ถ้าเข้าใจสถานการณ์ ลักเล็กน้อยก็ถอนตัวตั้งแต่ตอนนี้ซะ อย่างอื่นฉันไม่รู้หรอกนะ แต่

ฉันทนไม่ได้ที่คนอย่างแกจะเป็นไอ้ดอล]

...ต่อให้ไม่ใช่เรื่องจริง แต่ลองโดนสาดโคลนไปแล้วครั้งหนึ่งก็ยาก
จะชักล้างออก แถมยังมีอันรูปถ่ายด้วย

เรียกได้ว่าเป็นการตัดสินใจโหดตายสำหรับรายการออ디션เลยก็ว่าได้
และยังเป็นข่าวร้ายเข้าขั้นรุนแรงสำหรับทีมนี้

ต่อให้เซจินใหญ่ใจแข็งอดทน ภาพลักษณ์ของทีมก็บิ่นไปแล้ว ครั้น
จะลาออกถอนตัวก็ทรอกอยู่ดี เพราะแบ่งพาร์ตและซ้อมไปถึงบล็อกกิงแล้ว

“...”

ฉันถอนหายใจแล้วเงยหน้าขึ้น

ยืนยันก่อนดีกว่า

“ฉันอ่านบทความแล้ว”

“...”

ความเงียบอันหนักอึ้งไหลผ่าน ไม่มีใครถามเลยสักคนว่าที่แท้
เกิดเรื่องอะไรขึ้น

คนอื่น ๆ เองก็น่าจะกำลังดูกันอยู่

เซจินใหญ่ยังคงคอดก จ้องหน้าจอสมาร์ตโฟนอย่างไร้ซึ่งวาจา

“ที่อยู่ในรูปแบบนี้ใช่นายจริงหรือ”

“...ไม่แน่ใจ”

เซจินใหญ่พึมพำด้วยน้ำเสียงเหมือนคนละเมอ

“ฉันไม่เคยถ่ายรูปอะไรแบบนี้...”

แต่ก็พูดได้ไม่เต็มปากว่าไม่ใช่สินะ ฉันถามกลับอีกรอบ

“นายสูบบุหรี่หรือ”

“ตอนปี 1...พอดีมีเรื่องนิดหน่อย...แต่นั้นลองแล้วก็เลิกเลย และ
ไม่เคยทำเรื่องพวกนั้นด้วย จริง ๆ นะ ฉันจะทำเรื่องแบบนั้นในโรงเรียน